

Kan Aranıyor

– M. Kuvancı · 27 Temmuz 2009

Kan Aranıyor

Öğrenci yurduunun cızırtılı hoparlöründen bir anons yapılıyordu. Altı kişilik odamızda anons sesiyle herkes sustu, dikkat kesildi.

"Acil bir hasta için A Rh pozitif kana ihtiyaç vardır. Kan vermek isteyenler danışmaya gelsinler."

Arkadaşlarla birbirimize baktık. Sonra herkes normal hayatına döndü. Kimi ders çalışıyor, kimi mektup yazıyor, kimi kitap okuyordu. On beş yirmi dakika geçmişti ki aynı anons yine duyuldu. Bu sefer fikir yürütmeler geldi odadan.

"Gardaş, ne oldu ki acaba, trafik kazası falan mı?" dedi Recep.

"Yok, birbirlerini vurmuşlardır. Buralarda çok olur böyle şeyler." dedi Oktay. O ikinci sınıf öğrencisi ya, bizden daha iyi bilir buraları tabii...

Ah şu çok bilmişliği yok mu?.. Her konuda fikir yürütür ve hep o haklıdır. Aslında katlanmam ona, başka bir odaya geçerim; ama koca yurttta altı kişilik oda üç tane. Diğerleri on iki kişilik olduğu için Oktay'ın çok bilmişliğini sineye çekmek zorundayım.

Adilcevazlı Mehmet hafifçe kıpırdadı yatağından. Bitlisli denmesini istemezdi kendisine. O, Adilcevazlıydı ve memleketinin ismiyle anılmak istiyordu.

"Arkadaşlar benim kanım tutuyor; ama hiç kan vermedim. Ne yapsak acaba?"

"Boş versene sen!.. Kimdir, nedir bilmiyorsun. Ne kanı vereceksin tanımadığın insanlara?"

"Öyle deme, ya gerçekten acilse, ya birinin hayatını kurtarma imkanımız varsa..."

"Mehmet, benim de kanım A Rh pozitif, ben de hiç kan vermedim. Gidelim diyeceğim, ama..." diyecek oldum:

"Oturun oturduğunuz yerde. İki serseri kahvede kavga etmiş, birbirini vurmuş, kan kaybetmiş. Kurtarmak size mi kaldı. Siz öğrencisiniz oğlum, ananız babanız sizi buraya ite kopuğa kan veresiniz diye değil, okuyup adam olasınız diye gönderdi. Oturun dersinizi çalışın." dedi bizim bay çok bilmiş. Altta kalır mıyım?

"Kalk Mehmet, danışmaya gidiyoruz. Bakalım kimmiş kana ihtiyacı olan. İki serseriye döner geliriz. Yok gerçekten ihtiyacı olan biriye gideriz."

"Tamam!" dedi Mehmet. Üzerimizi giyinip çıktık. Uzun koridoru geçip merdivenlerden alt kata indik. Bahçeye çıkıp bekçi kulübesine doğru yürüdük. Bekçi İlhan abi, yaşlı bir amcayla oturuyor içeride. Kapıyı açıp giriyoruz, "Kan için geldik." diyorum.

"Bakın arkadaşlar, bu amcanın kızı doğum yapmış, acil kana ihtiyacı varmış. Hiçbir yerde de bulamamış. Son çare bize gelmiş, biz de umudu kesmiştik ki siz geldiniz. Tutuyor mu kanınız?"

"Tutuyor abi." dedi Mehmet. Ben de başımı sallayıp onayladım Mehmet'i. Yaşlı amca da oldukça gariban görünüyor. Seviniyorum, içim rahatlıyor ihtiyacı olan, gariban birine yardım edeceğim, kan vereceğim diye.

"Hadi gidin o zaman, bir sevap yapın çocuklar." dedi İlhan abi. Yaşlı amca yerinden kalktı, bize kapıyı açtı ve çıktık. Önümüze geçti ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. Biz de arkasından...

"Amca, dur bir dakika, hangi hastanede kızın?"

"Doğumevinde!"

"İyi de amca, doğumevi buraya çok uzak. Yürüyerek nasıl gideceğiz. Bir taksiye binsek..."

"Param yok."

Mehmet'le ellerimiz aynı anda cebimize gitti. Bakıştık, bir insanın hayatını kurtaracaktık. Ulvi bir görevdi bu. Bir anne... Amca da hayli gariban. Baksana, bizi götürebilecek parası bile yok cebinde...

"Tamam amca, bir taksiye binelim, biz veririz." İlerideki taksi durağına yürüdük, sıradaki arabaya binip doğumevine gittik. Öğrenci harçlığımdan hatırı sayılır bir miktarı ödedim taksiciye.

Hızlı adımlarla girdik hastaneden içeri. Yaşlı amca yine önde... Yaşından beklemediğimiz kadar çevik. Belli ki acelesi var. Olacak elbette. Kızı kan bekliyor. Ölüm kalım savaşı veriyor belki şu an genç anne.

Bir odaya girdi yaşlı adam, biz de ardından. İçeride düzgün giyimli iki kişi oturuyor. Ne var, ne oldu dercesine bakıyorlar bize. "Kan verecekler." diyor yaşlı amca.

Hemen ayağa kalktı adamlar, biri bizimle ilgilenirken diğeri amcanın koluna girip dışarı çıktı. "Bu, amcanın damadı olsa gerek." diye düşündüm. Damat bey halimizi hatırımızı sordu. Nereliydik, hangi

bölümde okuyorduk, kaçınıcı sınıftaydık...

Yaşlı amcayla dışarı çıkan bey, yanında bir hemşireyle girdi içeri. Bir form doldurup imzalattı Mehmet'le bize. Kan alma odasına giderken Mehmet fısıldadı kulağıma. "Ben çok korkuyorum, şuradan sıvışsak mı, ne dersin?"

"Yapma Mehmet, buraya kadar gelmişiz. Şimdi biz vazgeçtik desek ayıp olur. Hem ne var bunda korkacak?"

"O zaman önce sen."

"Tamam!"

Hemşire aletleri taktı ve başladım sağ elimi açıp kapamaya. Benden cesaret alan Mehmet de verdi kanını. İşimiz bitince damat bey ve arkadaşı hemen koştu yanımıza. Bizi kaldırıp meyve suyu ikram ettiler. Teşekkürler, minnettarlıklar.... "Karnınız aç mı gençler, yemek söyleyelim size." dedi damat bey. "Karnımız tok, işimiz bittiyse gidelim biz."

"Tamam, ben götürürüm sizi."

Yürüdük, çıktık hastaneden. Gözlerim bizi getiren yaşlı ve gariban amcayı aradı, yoktu. Damat beyin arabasına bindik, hareket ettik. Yurda geldiğimizde damat bey cebinden çıkardığı parayı uzattı bize.

"Nedir bu?" dedim.

"Kan parası!..."

"Hayır, almayız biz. Eşiniz kurtuldu ya, yeter bize!"

"Olur mu gençler, alın. Bu sizin hakkınız. Sizi getiren amcaya da verdim parasını."

"Ne, bizi getiren amcaya para mı verdin?"

"Evet!"

"O senin kayın pederin değil miydi?"

"Yok canım, ne kayın pederi? İhtiyacı olana parayla kan bulan biri o. Bize de sizi buldu, parasını aldı ve gitti."

Adamın elindeki paraya ters ters baktım, arabanın kapısını çarparak kapattım, yürüdüm. Mehmet koştu arkamdan: "Yani, şimdi..." dedi.

"Sus Mehmet, sus!... Konuşma!... Kimseye de anlatma!..."